

ledes i det høje Ting, at vi kunne mødes i fælles Bestræbelser paa det angivne Grundlag, skulde det gaa underligt til, om det ikke skulde lykkes os at faa et godt Resultat bragt til Veje. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget paa det bedste.

Breinhoit: I et saa vigtigt og omfattende Lovemne som det foreliggende vilde det maaske være lidt mærkeligt, om der ikke fra den Side af Salen, hvortil jeg hører, fremsattes nogle Bemærkninger. Og da jeg til min Forundring ikke ser, at nogen af mine Meningsfæller staar op for at udtale sig, turde det maaske være mig tilladt at sige et Par Ord, der dog, ganske uforberedte som de ere, ikke ville kunne gøre Krav paa nogen særlig Opmærksomhed. Jeg skal ligesom den sidste ærede Taler bestræbe mig for at lade de Ytringer, jeg finder Anledning til at fremkomme med, være saa korte som vel muligt. Jeg skal begynde med at udtale Ønsket om, at det maa lykkes den højtærede Landbrugsminister at gennemføre dette Lovforslag. Jeg tror, det kan behøves, det viser Erfaringen i alt Fald noksom frætligere Behandlinger af Sagen, og det vise end yderligere de store Vanskeligheder, som selve Lovforslaget har at overvinde, og de mange forskellige Fiskeriinteresser, som her skulle bringes til at forliges. Men jeg vil ligesom den sidste ærede Taler haabe, at man ved gensidig Imødekommen maa kunne komme til et godt Resultat, saa at vi endelig kunne blive færdige med dette Lovemne, som gentagende har optaget Tingets Tid uden at kunne bringes til Ende.

Til de største og hidtil uoverkommelige Vanskeligheder hører vistnok Spørgsmaalet om Aalegaardsretten. Der er i § 6 gjort Forsøg paa at løse dette Spørgsmaal. Jeg skal ikke fordybe mig i Paragraffens ret indviklede Bestemmelser, da jeg tror, at Behandlingen af dem rettest og næsten nødvendigvis maa overlades det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat. Jeg skal kun tillade mig et Par Bemærkninger af meget overfladisk Natur om dette brændende Spørgsmaal. Den første er, at jeg er glad for de tre Linier, hvormed § 6 begynder, og som lyde saaledes: „Retten til Fiskeri med Aalegaarde om Efteraaret fra den 1. August tilkommer udelukkende

Ejerne af Kysten, enhver ud for sin Grund, for saa vidt ikke andre ifølge særlig Adkomst maatte have erhvervet en Ret, som er til Hinder derfor.“ Ved denne Bestemmelse opretholdes den bestaaende Ejendoms- og Fiskeriret for de til Fiskevandet grænsende Grundejere, og da den er sat i Spidsen af Paragraffen, tør det vel antages, at det er den egentlige Hovedregel. Men det forekommer mig rigtignok, at flere af de senere Bestemmelser komme i ikke ringe Strid med denne Hovedregel, hvilket det dog maa blive det forventede Udvalgs Sag nærmere at undersøge. Den anden Bemærkning, jeg kunde ønske at gøre, angaar Paragraffens to sidste Linier, som lyde saaledes: „Aalegaardsretten saavel som Fortrinsretten til fra Land at udsætte Aaleruser eller Aaleruserækker maa ikke adskilles fra den tilstødende Grund.“ Jeg kan vel med Rette gaa ud fra, at denne Bestemmelse kun er en Fremtidsbestemmelse, thi som bekendt er der ikke faa Steder, hvor Aalegaardsretten gennem særlig Adkomst er skilt fra selve Grunden og tilhører Folk, der bo temmelig fjernt fra Stedet. Jeg tror at kunne gaa ud fra, at den hidtidige Ret ikke skal forholdes disse Folk, men at Bestemmelsen, som bemærket, kun er en Fremtidsbestemmelse. I saa Fald vilde det dog maaske for Klarheds og Tydeligheds Skyld være heldigt, om der blev indskudt et Ord, nemlig: „fremtidig“, saaledes at Bestemmelsen kom til at lyde, at Aalegaardsretten o. s. v. *fremtidig* ikke maa adskilles fra den tilstødende Grund. Ingen Misforstaaelse vil da være mulig. Jeg tillader mig blot at henlede det forventede Udvalgs Opmærksomhed derpaa.

Overhovedet er dette Spørgsmaal om Aalegaarde ikke blevet mindre vanskeligt derved, at der senere i Lovforslaget, nemlig i § 35, findes særlige og ganske afvigende Bestemmelser om denne Sag for Limfjordens Vedkommende. Jeg henleder her blot Opmærksomheden paa dette Punkt, om det virkelig skulde være nødvendigt at dele ogsaa Aalegaardsretsbestemmelserne efter de forskellige Lokaliteter. Jeg kunde — hvis jeg ikke stod ganske uforberedt — være fristet til at fremdrage en Tanke, som ikke skyldes mig selv, men som jeg gentagende har hørt fra